

Hoofdstuk 1

Kate McCrady opende eerst haar ene en toen haar andere oog. Het licht van de vroege ochtendzon gleed over haar gezicht.

Nog slaperig knipperde ze met haar ogen. Was ze thuis in haar eigen slaapkamer? Of lag ze onder de treurwilg in Nooitgedachtland? Ze wist het niet. Pas toen ze haar warrige, rode haren uit haar gezicht streek, zag ze een groot poppenhuis in de hoek staan.

Oké, dacht Kate. Ze was dus aan het logeren bij Mia Vasquez, haar beste vriendin. Lainey Winters was er ook. Ze lag een halve meter van Kate vandaan, in een slaapzak gerold.

Kate probeerde ze stilletjes te seinen. *Word wakker, word wakker! Dan gaan we terug!*

Het was nog maar een paar dagen geleden dat Kate, Mia en Lainey én Mia's kleine zusje Gabby een geheime poort naar de Elfenvallei hadden gevonden, het rijk der elfen op het eiland Nooitgedachtland. Of liever, de poort had hén gevonden. Hoewel de doorgang telkens op een andere plek was, leek hij altijd ergens te zijn waar de meisjes hem konden vinden.

Kate vond het heerlijk om naar Nooitgedachtland te gaan. Je hoefde er geen huiswerk te maken of klusjes te doen. Er was een heel eiland te verkennen. Achter elke boom, heuvel of bocht

in de Nooitgedachtrivier lonkte een nieuw avontuur. Kate kon niet wachten om terug te gaan.

Maar haar stille sein werd niet opgevangen. Lainey lag zachtjes te snurken. Mia draaide zich nog eens om en nestelde zich dieper onder de dekens.

Ik moet ze maar een por geven, dacht Kate. Dan worden ze misschien wel wakker. Ze rekte zich uit zodat ze met haar voet bijna de onderkant van Laineys slaapzak raakte. Ze schoof iets dichterbij en rekte zich weer uit. Deze keer stootte haar voet tegen Laineys been.

Lainey schoot overeind en keek slaperig om zich heen.

‘Ik rekte me alleen even uit,’ zei Kate onschuldig. ‘Ik heb je toch niet wakker gemaakt?’

‘Nee... Ja.’ Lainey tastte met haar hand rond

haar kussen. Toen ze haar bril had gevonden, zette ze hem op. Hij stond een beetje scheef op haar neus. 'Is Mia al wakker?'

'Nu wel,' riep Mia. Ze legde het kussen op haar gezicht. Kate zag alleen nog maar haar lange, donkere krullen. 'Hoe laat is het? Het is volgens mij nog veel te vroeg om op te staan.'

'Het is inderdaad vroeg.' Kate stond op, stapte over Lainey heen en begon op Mia's bed te springen. 'Vroeg genoeg om terug naar Nooitgedachtland te gaan.'

Mia keek op de klok. Het was halfzeven. 'Mijn ouders staan pas om zeven uur op.'

'Daarom juist,' zei Kate. 'En in Nooitgedachtland kan dat nog uren en uren duren.'

Op hun reisjes naar de Elfenvallei hadden de meisjes ontdekt dat de tijd daar anders verloopt. In de Elfenvallei konden uren voorbijgaan terwijl er thuis nog geen minuut was verstreken. ‘Laten we nu meteen gaan.’

Ineens schoot Mia overeind. ‘Ik hoop maar dat Gabby zich aan haar belofte heeft gehouden. Dat ze niet naar Nooitgedachtland is gegaan terwijl wij sliepen.’

Bij hun laatste bezoek was de doorgang ineens afgesloten en had Gabby een tijdje alleen vastgezeten in Nooitgedachtland. Daarna hadden de meisjes afgesproken dat ze altijd samen naar Nooitgedachtland zouden gaan. Maar Mia was bang dat Gabby toch in haar eentje was vertrokken. Vooral omdat de doorgang nu in haar slaapkamer was.

Haastig kleedden de drie meisjes zich aan.